

den sikre Side. Men jeg udtalte ikke blot, at den ærede Minister i Odense havde angrebet Venstrereformpartiet, men jeg indrømmede ogsaa, at han havde ladet de andre Partier faa deres fornødne Overhaling, og berørte blandt andet ogsaa, at hans eget Parti, Højre, var blevet behandlet af ham paa en saa kraftig Maade, at jeg følte mig opfordret til paa det fraværende Partis Vegne at tage Partiet i Forsvar. Men selv om man ikke havde det paagældende Blads Referat til sin Raadighed, er den ærede Minister jo tilstrækkeligt kendt fra Fortiden, den Gang han som Højres beskikkede Agitator holdt Møder rundt om i Landet, og det er jo bekendt nok, paa hvilken Maade han ved disse Lejligheder har behandlet vort Parti og frakendt det al mulig Eyne og Berettigelse til nogen Sinde at kunne komme i Betragtning over for Hans Majestæt Kongens fri Valg.

Jeg skal som sagt ikke komme ind paa at gentage, hvad jeg har sagt, men skal kun henpege paa den mærkelige Udtalelse, der kom netop i Gaar fra den ærede Kultusminister. I Anledning af, at den ærede Minister staar paa den Plads, hvorpaa han staar, udtalte han, at naar han og hans Kolleger stod der i Kraft af Kongens fri Vilje, var et af de Formaal, de havde at varetage, at værne Administrationen, som det altsaa lader til, der har været Fare for, og, udtalte den ærede Minister — jeg tror, hans Ord omtrent lød saaledes — han kunde gøre dette, fordi han sad der i Kraft af den kongelige Vilje og med den Magt, der laa deri. Hvis Kongens fri Valg derimod skulde falde paa en Venstremand, paa et Medlem af Venstrereformpartiet, saa var det øjensynligt, at saa gik Administrationen og det hele ad . . . . nej, det sagde den ærede Minister ikke, og det maa jeg heller ikke sige — det er kun Vilhelm Beck, der maa sige saadant noget — men saa vil altsaa al Myndighed og dermed Administrationen gaa alt Kødets Gang. Saaledes omtrent lød Ministerens Udtalelser, hvoraf det altsaa fremgik, at han mente, at et Venstreministerium, kaldet ved Kongens fri Vilje og Kongens fri Valg, vilde ødelægge Administrationen her i Landet. Ja, det er Dogmet om den fri Rets Valg, udlagt efter Klassikerne — og jeg tror ikke, man behøver at føje noget til den Udlægning; der kom fra den Plads, hvorpaa den ærede Minister staar.

Af andre Smaating, som den ærede Minister henvendte til mig, var Bemærk-

ninger i Anledning af mine Udtalelser om Embedsstanden her i Landet. Jeg er mig ikke bevidst, at jeg har angrebet Embedsstanden i nogen Retning. Det eneste, jeg har sagt, er, at det er saa langt fra, at der fra Venstres Side søges lagt Administrationen Hindringer i Vejen her i Landet, at vi tværtimod „paakalder dens Assistance i allerhøjeste Grad, og der vises rundt omkring i Befolkningen en loyal Tillid til vor Administration saa at sige i alle Forhold. Der er ingen andre, der kunne svække den, end Administrationen selv ved sine Overgreb og sin Hensynsløshed“. Jeg tror ikke, der ligger nogen Forlejlighed deri for Embedsstanden, og naar den ærede Minister tog Anledning til at forsikre om, at der rundt om i Landet sidder en Masse Embedsmænd, der ere meget afholdte af Befolkningen, er jeg fuldkommen enig med ham deri.

Naar endvidere den ærede Minister med megen Glæde fremhævede, at alle disse Embedsmænd vare Højremænd, saa er jeg ogsaa fuldstændig enig med ham deri. Jeg gad vidst, hvad de ellers skulde være. Siden Embedsstanden kom til Roret her i Landet, altsaa omtrent siden det Hall'ske Ministeriums Tid, har den hersket temmelig uindskrænket her i Landet. Heller ikke ved jeg, at der har fundet Embedsansættelser Sted, som ikke væsentlig tilhørte Højre, og i Særdeleshed mener jeg, at vi ikke behøve at gaa længere tilbage end til alle de Aar, i hvilke Provisorismen herskede her i Landet. Der fandt da ikke Ansættelser Sted inden for Domstolene, Fogedembederne eller den gejstlige Stand osv., uden at man var sikker paa at have fuldtro Højremænd for sig. Jeg ved ikke, om der muligvis i den røde Bygning gaar nogle Gangkoner med Venstresympatier, men inden for Embedsstanden findes der vist kun Højremænd. Der er, som sagt, og det er anerkendt af mig og fra alle Sider, en Masse Embedsmænd, som vi se hen til med Tillid og holde meget af; men de ere Højremænd, det kan ikke være andet.

Derimod er det mig af mere Vigtighed at komme ind paa noget af mere personlig Natur, som den ærede Minister tog Anledning til at fremhæve. Jeg havde udtalt om den ærede Minister, at han stammede fra et Hjem, der stod den brede Befolkning nær, og at han havde siddet i en lang Række af Aar i et stort Præstekald oppe i Jylland, ud fra hvilken Forudsætning det maatte være givet, at han nøje kendte den Befolkning, som hvis sær-